Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

16. Aarg. Nr. 11. *Den 1. Marts 1867.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Hvorledes den celestiale Herlighed kan opnaaes.

(Fra „Millennial Star.")

At opnaae den høieste Grad af den celestiale Herlighed er et Ønske, der yttrer sig hos Enhver, der bekjender sig at være en Hellig. Hos Nogle giver dette Ønske sig mere tilkjende end hos Andre, men hos Alle kan dets Styrke og Alvorlighed bestemmes ifølge de Bestræbelser, der blive anvendte for at faae det opfyldt. Disse Bestræbelser bestaae i en alvorlig Søgen efter og en vedholdende Flid for at erhverve sig Kundskab og i at bringe samme i Anvendelse i det daglige Liv. Denne Kundskab bliver os meddeelt formedelst Guds Aabenbaringer og igjennem hans Præstedømme, hvilket han atter har gjengivet til Jorden, og vi tiltage i Oplysning i Forhold til vor Flid og Agtpaagivenhed til Guds Tjeneres Underviisning. Formedelst en praktisk Anvendelse af denne Kundskab blive vi frelste, og formedelst en Fylde af samme blive vi ophøiede i hiin Verden og ville endog opnaae den celestiale Herlighed. Uden denne Fylde vilde vor Attraa efter en saadan Ophøielse og Herlighed være en reen Urimelighed.

Førend vi gaae videre i vor Undersøgelse angaaende hvorledes vi kunne opnaae et celestialt Rige og komme til at nyde dets Herlighed, ville vi nogle faa Øieblikke overveie, hvori dette Riges Herlighed bestaaer. Der ere mange herlige Riger, men det celestiale Rige har Overherredømmet, og alle de andre ere underkastede de celestiale Væsener. Desuden er det ikke alene et Rige, som har Regjeringsmagten, men det er af den Beskaffenhed, at det stedse vil voxe og forøges. Men hvis det ikke havde andre Fortrin end disse, saa vilde de uagtet al deres Storhed være utilstrækkelige til at tilfredsstille udødelige Væseners Higen og Tragten. Dette er imidlertid ikke Tilfældet; forskjelligt fra Verdens Riger, som blomstre en kort Tid og derpaa ophøre at existere, er dette evigt og i enhver Henseende ligt vor ældre Broders, der skal bestaae evindelig, og paa hvis Tilvæxt

og Herredømme der ikke skal være nogen Ende. Det celestiale Rige vil altsaa have Overherredømmet over alle andre Riger, det vil altid tiltage i Storhed og Magt — samt bestaae evindelig. Som et udødeligt Væsen er Mennesket vel skikket for et Rige af den celestiale Orden, men Udødelighed alene er ikke den eneste Betingelse for en evig Fremadskriden. Det maa være i Besiddelse af Magt til en evindelig Forøgelse af sit Afkom, og det maa ikke alene have denne Magt, men ogsaa Midler og Frihed til at benytte samme, og for at dette skal kunne skee, er det nødvendigt at adlyde den celestiale Ægteskabslov, eller med andre Ord, Mennesket maa komme i Besiddelse af det evige Livs Kraft. Imidlertid er dette heller ikke det Eneste, der er nødvendigt; da det celestiale Rige, som ovenfor bemærket, ikke alene vil have en evindelig Tilvæxt, men ogsaa Overherredømmet over alle andre Riger, følger det af sig selv, at de, der opnaae den celestiale Herlighed, nødvendigviis maae blive oplærte i Alt, hvad der henhører til et fuldkomment Regjeringssystem, mod hvilket Alt maa vise Lydighed. Dette kaster Lys over den Sandhed, der er udtrykt i en Bemærkning ovenfor, og bringer den til at skinne i sin fulde Glands, nemlig, at vi formedelst en Fylde af Kundskab blive ophøiede til den celestiale Herlighed. Vi ønske ikke, at Ordet „Kundskab" skal blive misforstaaet, som om derved alene skulde menes boglige Kundskaber eller Bekjendtskab og Færdigheder med Hensyn til Kunster og Videnskaber, thi disse ere forholdsviis kun af ringe Værd i Sammenligning med den Kundskab, der erhverves i Erfaringens store Skole, og hvilken ogsaa indbefattes i dette Ord. Inden vi kunne blive fuldkomne i denne Kundskab, maae vi ligesom Sønnen lære Lydighed i alle Ting. For at kunne vise en saadan Lydighed maae vi bringe vore Lidenskaber, Ønsker og Begjæringer til Underkastelse under Christi Lov, og en saadan Handlemaade kan med Rette kaldes Selvbeherskelse. Derved begynde vi at erhverve os en Kundskab eller Erfaring, hvis Fylde gjør os skikkede til at blive Regenter i de evige Verdener. Dersom vi ikke kunne beherske os selv, hvorledes kunne vi da være tilborligt qvalificerede til at regjere over Andre? Hvis vi ere Slaver af vore Lidenskaber og Begjærligheder samt underkastede vore Luner, mangle vi en af de Egenskaber, der ere af yderste Vigtighed for en Regent, nemlig Standhaftighed, og uden denne mangler en Konge eller Regent en af de væsentligste Betingelser for en evig Bestaaen. At ethvert Menneske skal faae Løn efter sine Gjerninger, er en Sandhed, der klarligen er bleven fremstillet i Guds Aabenbaringer. Det følger derfor af sig selv, at den, som ikke kan beherske sig selv, kan aldrig blive anseet værdig til og anbetroet det Hverv at regjere over Andre, men han vil blive anviist en underordnet Virkekreds, og følgelig berøvet den celestiale Herlighed. For at vi skulle kunne lære Lydighed, maae et fuldkommet Regjeringssystem blive aabenbaret; dette er skeet formedelst Evangeliet. For at vi skulle kunne bringe os selv til Underkastelse under disse Love, saa at vi kunne opnaae den nødvendige Erfaring for at blive værdige til at regjere over Andre, følger det af sig selv, at der maa være Noget hos os, som strider imod de gudommelige Love, og hvilket vi maae bekjæmpe og undertvinge. Derfor bleve disse inspirerede Ord udtalte: „Adam faldt, for at Mennesket skulde blive til, og Mennesket er til for at have Glæde." Derfor bør Ingen klage over de Besværligheder og Prøvelser, som altid møde Menneskene paa deres Vei igjennem Livet, thi det er formedelst disse Midler vi kunne blive fuldkommengjorte i den Kunst at beherske

os selv, og uden at have Saadant at kjæmpe med og overvinde, ville vi stedse komme til at mangle den Erfaring, som er nødvendig for at opnaae den celestiale Herlighed.

Vi maae ikke alene lære at beherske vore naturlige Tilbøieligheder og Svagheder, men ogsaa at underkaste os Guds Tjeneres Raad, om end disse ikke altid stemme overeens med ingroede Fordomme, vore indskrænkede Begreber og daarlige Vaner, hvilke ofte næres og bestyrkes formedelst en opsætsig Aand, der ufeilbarligen vil tilintetgjøre alt vort Haab om celestial Herlighed, dersom vi ikke overvinde den. Vi maae lære at give Agt paa Guds Tjeneres Raad med Hensyn til vore daglige Pligter, og saalænge vi adlyde dem, ville deres Ord være ligesom en fortærende Ildslue, og ville udrydde Alt hos os, der ikke er Evigt, ligesom vi derved ville skride fremad i Selvbeherskelse, og naar vi ere blevne fuldkomne i denne Henseende, ere vi først skikkede til at indgaae til den Herlighed, som er beredt for de Trofaste. Christus nedsteg under alle Ting, paadet han maatte blive ophøiet over alle Ting. Saafremt vi ville underkaste os Guds retmæssige Præstedømme, ville ogsaa vi ifølge dette Princip blive ophøiede paa samme Maade, som han blev, og tilsidst agtede værdige til at arve et Rige af den celestiale Orden. Vi have allerede bemærket, at Alvorligheden af de Helliges Ønske efter at opnaae denne Herlighed giver sig tilkjende ved de større eller mindre Anstrengelser, de anvende for at komme i Besiddelse af samme. Hos Nogle kan imidlertid Mangel paa alvorlige Bestræbelser i saa Henseende være grundet paa Mangel af en rigtig Kundskab med Hensyn til de Midler, som nødvendigviis maae anvendes. Vi frygte derimod for, at der for Andres Vedkommende ere andre Aarsager dertil end Mangel paa Kundskab; de have hengivet sig til Ligegyldighed og Skjødesløshed, og tillade sig efterhaanden at begaae det ene Feiltrin efter det andet, medens de paa samme Tid nære det største Haab om, at de sikkre sig en herlig Belønning. Vi ville indtrængende minde Saadanne om Jesu Ord: „Stræber alvorligen at gaae ind igjennem den snevre Port, thi Mange, siger jeg Eder, skulle søge at komme ind, og skulle ikke kunne," og det fordi de ikke ville bringe deres Følelser, Lidenskaber, Lyster og Begjærligheder til Underkastelse under Evangeliets fuldkomne Lov. Til Slutning ville vi sige: Lad de Uvidende blive vise, og de Vise komme til Forstand; lad Alle naae til Fuldkommenhed i den Kunst at beherske sig selv, og en evig Herlighed i Guds celestiale Rige vil blive Belønningen.

Hellige Skrifter, indgraverede paa Metalplader.

(Fra „Millennial Star.")

(Fortsat fra Side 120.)

Den anden Steen, man har fundet, synes at have Indskrifter i to forskjellige Alphabeter, nemlig ved Siden af en Dyreskikkelse fire eller fem Skrifttegn, der ikke kunde udtydes, og flere hebraiske Bogstaver paa Hovedet af en af Menneskefigurerne

og desuden paa et andet Hoved det hebraiske Bogstav Shin Man kan haabe, at nøiagtige Aftryk af disse Skrifttegn engang vilde komme ud, saa at de Lærde kunne undersøge dem. Det er ikke umuligt, at jo de endnu uudtydede Karakterer kunne blive læste. Mormons Bog underretter os om, at Nephiterne skreve i to forskjellige Sprog og havde to forskjellige Alphabeter, nemlig hebraiske og ægyptiske, hvilke begge i Tidens Løb bleve forandrede og forbedrede, fra hvad de vare dengang, dette Folks Stamfædre forlode Jerusalem. Mon ikke de uudtydede Skrifttegn paa Stenen kunne være ægyptiske? Eller er det maaskee hebraiske Bogstaver, der ere saa utydelige, at de ikke kunne læses? I ethvert Tilfælde tilintetgjør dette den almindeligt antagne Mening, at dette Continents oprindelige Beboere ikke havde noget Alphabet og vare ganske ubekjendte med Skrivekunsten.

Indskrifterne paa den kilebannede Steen ere tilvisse mærkværdige, da de med nogle faa Ord udtrykke de meest ophøiede Tanker, som indeholdes i den guddommelige Aabenbaring. Det vilde have været vanskeligt, selv for den meest Oplyste iblandt dem, der troer paa aabenbaret Religion, at have dannet saa korte Sætninger skjønnere og mere udtryksfulde end følgende:

„Jordens Konge.“

„Herrens Lov.“

„Herrens Ord.“

„Den Helligste blandt Hellige.“

Kunde vel Andre end oplyste Hebræere have skrevet disse Sætninger med hebraiske Skrifttegn?

Denne Steen, der indeholder et Udbrag af de ti Bud og en Menneskeskikkelse, iført præstlig Dragt og med en Kappe over Skulderen, og over hvis Hoved Navnet „Moses“ er indgraveret paa Hebraisk, er i Sandhed af en særdeles Interesse. Det er indlysende, at den Mand, som engang har eiet denne Steen, ikke ansaae sig for at krænke nogen af disse Bud ved at udhugge en Skikkelse, der skulde forestille den Mand, der havde modtaget dem paa Sinai. Det var upaatvivlelig blot et Erindringstegn, som skulde tjene til at bevare Tanken om ham i frisk Minde, at indgravere Billedet af Israels store Prophet og Lovgiver. Det er tillige indlysende, at den hebraiske Skribent ikke havde til Hensigt at anføre ethvert Ord og enhver Sætning af de ti Bud, saaledes som de ere nedskrevne i deres vidtløftige, hellige Optegnelser, men at han nu og da udelod en Sætning og kun anførte det Vigtigste og meest Fremtrædende, — en Fremgangsmaade, som altid er bleven fulgt af de Lærde med Hensyn til Anførelsen af Skriftsteder.

Vi ville dernæst undersøge nogle af Oversætterens Bemærkninger i Henseende til det, som han kalder Mangler med Hensyn til Stavemaaden osv. Han siger, at Bogstavet Daled urigtig er blevet brugt istedetfor Vav. Men tager ikke Oversætteren selv feil? Det gamle phoniciske (eller oprindelig hebraiske) Vav ligner meget det nyere hebraiske Daled, hvorfor hiint lettelig kunde blive forvexlet med dette. Endvidere siger han, at i to andre Ord er Bogstavet Jod udeladt, nemlig i Mitsraim og Elohim. Men da førstnævnte Ord staaer i Fleertallet og oversættes Ægyptere og ikke Ægypter, kan det ikke være nogen Tvivl underkastet, at jo de gamle amerikanske Israeliter med Forsæt have udeladt Jod, saa at Ordet udtales Misram og staaer altsaa i Enkelttallet. Elohim er ogsaa et Fleertalsord og betyder Guder, men ved at udtale Jod og oversætte Bogstaverne He og Mem vil Ordet komme til at hedde Elomih, hvilket uden Tvivl var Enkelttalsformen, og ganske vist i dette Tilfælde var den hebraiske Benævnelse for Gud i Lan-

det omkring Jordhøiene. Altsaa vilde Oversættelsen af det første Bud komme til at lyde saaledes: „Du skal ikke have nogen anden Gud for mig.“ I den inspirerede Oversættelse af dette Bud, saaledes som det er anført i Mormons Bog, have vi den selvsamme Ordlyd, da ved den ordrette Oversættelse fra Originalen Ordet Gud er blevet brugt istedetfor Guder. Derfor, istedetfor at Udeladelsen af Jod skulde være et Tegn paa Skjødesløshed og Mangel paa Kundskab, som Oversætteren antager, viser dette, at deres Sprog har været langt mere uddannet og forbedret end det, som findes i de mange forskjellige Exemplarer, der paa den østlige Halvkugle ere naaede ned lige til vore Dage. Hebræerne i Østen have været nødte til at oversætte Ordet Elohim baade i Enkelttal og Fleertal, medens det synes, som om de gamle Hebræere i den nye Verden have havt en særskilt Form for Enkelttallet, og hvad der er endnu mærkværdigere, denne Enkelttalsform stemmer nøiagtig overeens med det, som blev oversat fra Guldpladerne nogle og tredive Aar forend Stenen blev udgraven af Jordhøien.

Oversætteren siger: „Ingen Rabbiner vilde nogensinde skrive Kelachtecha istedetfor Melachtecha.“ Men tager ikke her igjen den lærde hebraiske Critiker feil og forvexler Mem med Kaph? En af det phøniciske Mems tre Former, hvilket Bogstav man almindelig antager for at være oprindelig hebraisk, har megen Lighed med en af de tre Dele, hvoraf Bogstavet Kaph bestaaer, hvorfor det ene let kunde blive forvexlet med det andet. Kaph og Mem ere ikke meget ulige de Tegn, der findes paa de gamle hebraiske Mynter, og hvis man ikke var nøiagtig med at skrive disse to Bogstaver, kunde de let blive forvexlede med hinanden.

Der siges endvidere, at Ordene „Hans Oxe“ begynde ved Enden af en Linie og ere skrevne fuldt ud paa den anden Side af Stenen. Men dette er ingen Feil; det er netop den selvsamme Maade, som de gamle Hebræere i Østen betjente sig af. (See Smiths Bibellexikon Side 1798 og 1799.)

„En af de største Hemmeligheder herved,“ siger Meddeleren til „Occidenten“ „er det besynderlige Alphabet. Bogstaverne paa denne Steen ere langt forskjellige fra de Skrifttegn, der findes paa de andre Stene, og denne Omstændighed overbeviser Dr. Lilienthal og Flere om, at Indskriften paa denne Steen maa være langt ældre end den paa de andre.“ Med Hensyn hertil have vi en ganske anden Mening end den lærde Doktor. Skrifttegnene paa de tre første Stene ligne mere de Bogstaver, som brugtes af Hebræerne i Østen, end dem paa den fjerde Steen, og derfor er der al Sandsynlighed for, at Indskrifterne paa de tre første Stene ere blevne indgraverede, inden Alphabetet var blevet væsentlig forandret af de paafølgende Generationer i den nye Verden, hvorimod de store Forandringer, som man kan bemærke ved Bogstaverne paa den sidst omtalte Steen, bevise, at man havde gjort mange Forbedringer med Skrifttegnene efterat man var ankommen til Amerika, og følgelig maatte disse være af en nyere Tid end de andre. Mormons Bog underretter os om, at den første Koloni Hebræere nedsatte sig i den Egn, hvor nu Jordhøiene findes, henved halvsjette hundrede Aar efterat de forlode Jerusalem, og at de opholdt sig der omtrent halvfemte hundrede Aar, inden de bleve udryddede. Det er høist sandsynligt, at Indgraveringerne paa de tre første Stene ere blevne udførte i et tidligere Tidsrum efter deres Nedsættelse der, medens de ti Bud først bleve indgraverede i en langt senere Periode, efterat de he-

braiske Skrifttegn vare blevne meget forandrede, saaledes som det er blevet omtalt af Moroni, der skrev i Begyndelsen af det femte Aarhundrede efter den christne Tidsregning. (See Mormons Bog Side 521.) Vi have allerede anført et Sted af Mormons Bog for at vise, at henved et halvt hundrede Aar før Christi Fødsel bleve Copier af de hellige Skrifter sendte omkring iblandt Folket i enhver Deel af Landet. Følgelig kunde de Hebræere, som have opkastet disse Jordhøie, ikke have været saa uvidende, som den lærde Skribent til „Vesten" har bestræbt sig for at bevise.

For at vise de Forandringer, som vare foretagne med de hebraiske Skrifttegn, siger Forfatteren: „Jeg har undersøgt flere Bogstaver i de forskjellige Sprog, men aldrig fundet nogen, der ligner en af dem, som findes her." Og ifølge den Beskrivelse, han giver om dens Form, maa den ligne de to sammenføiede Sider af en Fiirkant, ligesom Bogstavet Daled, med en Streg tversover den rette Vinkel. Hvorfor søgte ikke Oversætteren at finde en mærkværdig Lighed mellem Bogstaverne Aleph eller a og He? Hvis han havde gjort det, vilde han have fundet, at det aramæiske He ifølge hans Beskrivelse har megen Lighed med det nylig opdagede hebraiske Aleph. Det aramæiske Sprog blev talt af de Samaritanere, til hvilke de „hebraiske Skrifter" bleve overleverede, og omendskjøndt en Consonant er dog det samaritanske He ofte brugt istedetfor Aleph eller et kort A. (See Balhorns Compilation Side 15.) De aramæiske og de ældre hebraiske Bogstaver paa Mynterne vare næsten ganske fuldkommen lige, ligesom det er udenfor al Tvivl, at det aramæiske He blev af de amerikanske Hebræere brugt istedetfor Aleph. Det amerikansk-hebraiske Mem ligner det samaritanske Jod, og det amerikansk-hebraiske Lamedh er ligt det lantinske L med dets horizontale Linie omvendt, saa at det ligner det gamle kufiske l og tillige de otte forskjellige Former af det l, der brugtes af Etrurerne, hvis Sprog uden Tvivl for en stor Deel kan udledes fra Hebraisk. Det nylig opdagede hebraiske Ajin er ligt det Ajin, som findes paa de hebraiske Mynter, med den Forskjel, at der er en Cirkel rundtomkring samme. Forfatteren til den Artikel i „Occidenten," som vi have hentydet til, siger paa et andet Sted. „Fjorten af disse Bogstaver ere aldeles forskjellige fra det fiirkantede Skrifttegn, som undertiden antages for assyrisk og til andre Tider for chaldæisk," ligesom han ogsaa har beviist, at de tildeels ere forskjellige fra dem, der findes paa de gamle hebraiske Mynter. Efterat have gjort disse Bemærkninger, siger han: „Dette opvækker det høist interessante Spørgsmaal hos os: Udviser denne Steen det oprindelige hebraiske Alphabet, med hvilket de hellige Bøger bleve skrevne førend det babyloniske Fangenskab?" Mormons Bog besvarer dette Spørgsmaal og underretter os om, at det virkelig er de gamle hebraiske Bogstaver, som brugtes før Fangenskabet, og at de senere bleve ombannede af de paafølgende Generationer i Amerika. Indskrifterne paa de tre første Stene har sandsynligviis en nærmere Lighed med det oprindelige hebraiske Alphabet fra den Tid, da Nephiterne først nedsatte sig i den Deel af Landet, hvor man har fundet disse Oldtidsminder. Disse Opdagelser afgjør tillige det længe omtvistede Spørgsmaal med Hensyn til Tiden, da man begyndte at give de hebraiske Skrifttegn den retvinklede Form. Nogle have i deres Modstand mod Jødernes Talmud forfægtet den Mening, at denne Form ikke begyndte længe for den christne Tidsregning, medens Andre med tilsyneladende stor Rimelighed for Sagen have angivet en langt

tidligere Periode og troede, at Esra skrev sine Bøger med den assyriske, retvinklede Bogstavform. Opdagelsen af de tre første hellige Stene vise en stor Tilnærmelse til den fiiirkantede Form og synes at understøtte den Paastand i Jødernes Talmud, at denne Skrifttegnenes Skikkelse er meget gammel.

Man har ogsaa paastaaet, at der paa disse Stene ikke er nogen Forskjel paa Begyndelses- og Slutningsbogstaverne. Lærde Hebraister troe, at de fem sidste Bogstaver i det nyere hebraiske Alphabet vare ubekjendte før Fangenskabet. Denne Omstændighed beviser de hebraiske Kolonisters store Ælde i Amerika.

Egne Tegn for Vokalerne bleve først indførte efter Begyndelsen af den christne Tidsregning, og da de Hebræere, som boede omkring Jordhøiene, ikke kjendte Noget til denne Opfindelse, er dette et nyt Beviis for, at deres Skrifttegn vare fra en ældre Periode end denne sammenligningsviis nye Forbedring.

Man fandt flere Kobberringe paa Laaget af en Ligkiste og inde i samme en Deel Menneskebeen samt en Lok meget smukt sort Haar, henved sex a otte Tommer langt — og endnu ti andre Kobberringe. Hvad havde disse Kobberringe været brugte til? Uden Tvivl havde gamle Hebræere der i Landet brugt dem istedetfor Penge. Det er almindelig antaget, at præget Mynt var ubekjendt førend Fangenskabet. Men fra Abrahams Dage af brugte Ægypterne, Jøderne og Phønicierne upræget Kobber, Sølv og Guld som Penge. Deres Værdi bestemtes efter Vægt istedetfor efter Præg. Disse uprægede Mynter vare ringformige. (See Smiths Bibellexikon, andet Bind, Side 406.) Saaledes kunne vi forstaae, hvorfor de Penge, man fandt i Jordhøiene, havde denne Skikkelse. Det var en Form, som de første Beboere i dette Land havde været vel bekjendte med, inden de forlode Jerusalem. Hebræerne i den nordlige Deel af Sydamerika havde fem hundrede og nitten Aar efter deres Udvandring fra Jerusalem et Slags Penge af Metaller i Omløb, og at dømme efter Beskrivelsen af de enkelte Stykkers forskjellige Værdi, maa det have været præget Mynt, men man har ingen Beretning angaaende deres Udseende; nogle af dem kunne maaskee have været ringformige, medens andre muligviis have havt en anden Form. Da man har Navnene paa dem i det oprindelige nephitiske Sprog, vil det her være af Interesse at anføre følgende Beskrivelse desangaaende: „Og disse ere Navnene paa de forskjellige Stykker af deres Guld og af deres Sølv efter deres Værdi. Og Navnene bleve givne af Nephiterne, thi de regnede ikke efter Jødernes Viis, som vare i Jerusalem; ei heller maalte de efter Jødernes Viis, men de forandrede deres Regning og deres Maal efter Folkets Ønske og Omstændigheder i enhver Slægt indtil Dommernes Regjering, og de bleve stadfæstede af Mosias. Og Regningen er saaledes: Een Senine af Guld, een Seon af Guld, een Sjum af Guld og een Limnah af Guld. Een Senum af Sølv, een Amnor af Sølv, een Ezrom af Sølv og een Onti af Sølv. Een Senum af Sølv var lige med een Senine af Guld, og een af dem for en Maade Byg og ligesaa for en Maade af ethvert Slags Korn. Og een Seon af Guld beløb sig til to Gange saa Meget som en Senine, og en Sjum af Guld var to Gange saa Meget som en Seon, og een Limnah af Guld var ligesaa Meget som dem alle; og een Amnor af Sølv var saa stor som to Senumer; og een Ezrom af Sølv var saa stor som fire Senumer, og een Onti var saa stor som dem alle. Og dette er Værdien af de mindre Nummere af deres Regning: Een Siblon er det

Halve af en Senum; (derfor een Siblon for en halv Maade Byg, og een Siblum er en halv Siblon, og een Leah er en halv Siblum. Og dette er deres Tælling efter deres Regning. Og een Antion af Guld er lige med tre Sibloner." (Mormnons Bog, Side 243.)

De Myntsorter, der havde et større Værd, vare af Guld eller Sølv; de mindre kunne derimod maaskee have været af Kobber. Mon ikke de Kobberringe, som ere fundne i Jordhøien, kunne have hørt til dette Slags? Der er fremstillet et mærkværdigt Faktum i ovenstaaende Uddrag. Det synes nemlig, at Nephiterne have havt en bestemt Priis paa deres Kornvarer, og at Kornhandelen derfor ikke kunde friste til saa mange Spekulationer som nu i vore Dage, men ligesom deres Myntsorter havde deres Korn altid eet og samme Værd.

(Fortsættes).

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Febuar.

Vi gjøre de Hellige opmærksomme paa nedenstaaende Sendebrev fra Broder Franklin D. Richards, en af de tolv Apostler, som nyligen har beæret os med et Besøg. Det er over tolv Aar siden, han var her, og det glædede os inderligen paany at kunne hilse ham Velkommen og i hans Selskab at besøge nogle Dele af Missionen, ligesom det vilde været os endnu kjærere, dersom Tid og Omstændigheder kunde have tilladt ham at besøge flere Steder i Skandinavien. Broder Richards ankom hertil den 12te Januar sidstleden. Efter at have bivaanet Menighedens Forsamling her den 13de og talt til de Helliges Bestyrkelse og Opmuntring, tog vi over til Sverrig den 26de paafølgende, afholdt Forsamling i Malmø den 27de, i Jønkøping den 29de, i Norrkøving den 31te og i Stockholm den 3die forrige Maaned, og retournerede til Kjøbenhavn den 8de. Den følgende Søndag den 10de afholdtes en talrig Forsamling hersteds, hvor Broder Richards havde Anledning til at bære Vidnesbyrd saavel for Menigheden som og for mange Fremmede, der vare tilstede, og som med Opmærksomhed fulgte hans Foredrag, hvilket var besjælet af Guds Aand og Kraft. Vi tvivle ikke paa, at jo de Hellige følte sig opbyggede og velsignede ved Broder Richards Besøg, for hvilket vi ere meget taknemmelige, og vort oprigtige Ønske er, at Herren rigeligen maatte velsigne hans Arbeide i den europæiske Mission, hvor han tilforn har virket med megen Utrættelighed og Fremgang. Den 12te afreiste Broder Richards herfra for over Holland at vende tilbage til England, og vi havde den Fornøielse at ledsage ham til Hamborg. Erindringen om den Maaneds Tid, vi tilbragte i hans Selskab skal altid være os kjær, og de mange gode Raad og Lærdomme, vi erholdt formedelst ham, ville hjælpe os i Udøvelsen af vore Pligter.

Vi ville ikke undlade at takke Broder N. Wilhelmsen og de præsiderende Eldste paa de Steder, vi besøgte, for deres velvillige Bistand og Forekommenhed, saavelsom de Hellige for deres Gjæstfrihed og Redebonhed til at arrangere de stedfundne Forsamlinger.

Til de Hellige i Skandinavien.

Uagtet det skulde have været mig særdeles kjært, om jeg havde havt Anledning til at besøge enhver Conference og Green i Missionen, har jeg dog paa Grund af Omstændighederne ikke kunnet faae dette mit Ønske opfyldt. Ikkedestomindre har jeg følt en sand Glæde paa denne Tour ved de Sammenkomster, jeg har havt med de Hellige i Kjøbenhavn og paa flere Steder i Sverrig — ligesom ogsaa ved den Anledning, jeg har havt til at tale med flere af Brødrene fra vort kjære Bjerghjem saavelsom med de Ældste, der ere opreiste i disse Lande. Paa ethvert Sted, hvor jeg i denne Tid har været i de Helliges Selskab, har jeg følt, at den samme Aand har gjort sig gjældende, som den, der besjæler Guds Folk i Zion, og jeg har seet og hørt Nok til at forstaae, at denne Mission er i en trivelig Forfatning, Værket er fremadskridende og det arbeidende Præstedømme og de Hellige i Almindelighed gode og trofaste. Jeg er taknemmelig mod Præsident Widerborg for den Gjæstfrihed og Opmærksomhed, han udviste mod mig under mit Ophold i Skandinavien, ligesom jeg herved aflægger min hjerteligste Tak til de øvrige Brødre og de Hellige for deres Forekommenhed mod mig.

Hvis jeg havde kunnet tale til de Hellige i deres eget Tungemaal, vilde det have forøget min Glæde, men ligesom jeg har maattet betjene mig af det engelske Sprog i mine mundtlige Foredrag, saaledes maa jeg ogsaa benytte samme, idet jeg nedskriver disse Linier, hvilke Brødrene godhedsfuldt ville oversætte paa Dansk. Jeg kan til de Helliges Trøst sige, at det er vel med Eder; I have begyndt at vandre paa den Vei, som fører tilbage til vor himmelske Fader, fra hvem vi ere udgangne. I have gjort vel i at omvende Eder fra Eders Synder, i at lade Eder døbe til Syndernes Forladelse og ved at modtage Haandspaalæggelse for den Hellig-Aands Gave, men dem, som desuagtet ikke maatte have faaet et Vidnesbyrd for sig selv om Sandheden af dette Værk, vil jeg indstændigen raade til ikke at give sig Ro, førend de ere komne i Besiddelse af den dyrebare Skat, den Hellig-Aand, og indtil I kunne føle den levende hos Eder, skulle I tage det skrevne Ord til Eders Veileder og handle derefter. Den gamle Apostel siger: „Det prophetiske Ord er som et Lys, der skinner paa et mørkt Sted, indtil Dagen fremstraaler og Morgenstjernen oprinder i Eders Hjerter. (2 Pet. 1, 19.) Naar I have faaet denne Stjerne til Eders Veileder, da kunne I vandre i dens Lys; da have I et fast og urokkeligt Vidnesbyrd for Eder selv og en Vished, som vil trodse enhver Løgn, der udspredes om dette Værk, og I ville have Kraft til at vandre paa Pligtens Sti og til at holde Eder rene og ubesmittede fra Verden. Enhver, som er i Besiddelse af denne dyrebare Skat, søge at bevare den indtil Enden. Herren siger: „Vær tro indtil Døden, saa vil jeg give Dig Livsens Krone.“ Hvor sørgeligt vilde det ikke være, om vi skulde forskjertse det evige Livs Herlighed, og det efterat vi vare nær Maalet for vore Ønsker og Bestræbelser! Guds Rige er paabegyndt paa Jorden, og det vil rulle fremad; alle Helvedes og Jordens forenede Magter kunne ikke standse det i dets Fremadskriden, thi det er blevet oprettet af Hærskarernes Herre, og han vil føre det seierrigt ud af Kampen. Alle vore Interesser skulde være i samme, og Enhver af os skulde bestræbe sig for at forsvare Sandhedens Sag. Guds Rige er værdt Alt. Guds Tjenere og de trofaste Hellige i gamle Dage vare beredvillige til

at opoffre Alt for samme, og Mange holdt end ikke selv deres Liv for dyrabart. Det Samme har været Tilfældet i denne Uddeling: Mange have beseglet Vidnesbyrdet om Sandheden med deres Blod. Enhver trofast Mand og Qvinde vil ikke gaae glip af en eneste Velsignelse, som Gud har i Beredskab for sine Børn; derfor kunne de Hellige være ubekymrede i saa Henseende; det Eneste, de bør bekymre sig for, er, hvorledes de skulle behage deres himmelske Fader og sikkre deres Udvælgelse, hvilket bedst kan skee derved, at de gjøre Alt, hvad der staaer i deres Magt, for deres Udfrielse, og efter at have gjort dette, da taalmodigen at oppebie Herrens egen beleilige Tid. Da jeg ikke veed, om jeg nogensinde mere vil faae det Privilegium at komme hid til disse Lande, vil jeg høitidelig aflægge mit Vidnesbyrd om Sandheden af dette Værk. Jeg veed, at Gud i vore Dage har talet fra Himmelen med sin egen Røst, — at han har udsendt sine Engle med Evangeliets Fylde, — at Præstedømmet med alle dets Nøgler, Gaver og Kræfter er gjengivet til Jorden, — at Joseph Smith var en Guds Prophet, og at Brigham Young er hans retmæssige Efterfølger, og Tiden er ikke langt borte, da alle Ting skulle blive fuldkommen gjenoprettede, saaledes som det er blevet forudsagt ved alle de hellige Propheters Mund fra Verdens Begyndelse af, og Faderens Eenbaarne skal komme og tage Herredømmet over denne Jord. Da ville de Trofaste blive rigeligen belønnede for deres Kamp og Møie, medens de Vantroe og Ugudelige, der have ringeagtet det frelsende Budskab og trodset Herren, ogsaa ville høste den Løn, de have fortjent ved deres Ulydighed og onde Gjerninger.

Kjøbenhavn, den 11te Februar 1867.

Franklin D. Richards.

Joseph Smiths Levnetsløb.

August 1840. (Fortsat fra Side 157.)

Da vi ere blevne satte i en meget ansvarsfuld Stilling i Kirken, føle vi os bestandig interesserede i de Helliges Velfærd og erindre dem bestandig i vore Bønner til vor himmelske Fader, at de altid maatte blive bevarede fra det Onde i Verden og stedse befindes at vandre paa Sandhedens Sti.

Herrens Værk i disse sidste Dage er af uendelig Storhed og gaaer langt over Dødeliges Begreber. Dets Herlighed overgaaer al Beskrivelse, og dets Fortrinlighed er uovertruffen. Det er den Plan, der har besjælet Propheter og hellige Mænd fra denne Verdens Skabelse af ned igjennem enhver paafølgende Generation lige til vore Dage, og det er i Sandhed Tidernes Fyldes Huusholdning, da alle Ting i Jesu Christo baade i Himmelen og paa Jorden skulle samles til Eet udi ham, og da alle Ting skulle gjenoprettes, saaledes som det er omtalt af alle de hellige Propheter fra Verdens Skabelse af, thi derved ville Forjættelserne til Fædrene herligen

gaae i Opfyldelse, medens den Allerhøiestes Magt vil blive udfoldet i al dens Storhed, Herlighed og Fortræffelighed.

Vor Guds Hensigter ere store, hans Kjærlighed uudgrundelig, hans Viisdom uendelig og hans Magt ubegrændset; derfor have de Hellige Aarsag til at fryde sig og være glade, da de vide, at „han er en Gud evindelig og altid," og „at han vil være vor Ledsager indtil Døden." Da de Hellige have Tillid til Guds Magt, Viisdom og Kjærlighed, ere de istand til at gaae fremad under de ugunstigste Omstændigheder, og naar der for det menneskelige Øie ikke har været Andet at see end den visse Død og uundgaaelig Ødelæggelse, har Gud ofte viist sin Magt og aabenbaret sin Herlighed til deres Redning, og ligesom Israels Børn, der kom ud fra Ægypti Land og igjennem det røde Hav, have de sunget Lovsange for at prise hans hellige Navn. Dette har ikke alene været Tilfældet i forrige Tider, men ogsaa i vore Dage, og blot for nogle faa Maaneder siden have vi tilfulde seet dette bekræftet.

Da vi formedelst vor Guds Godhed ere blevne bevarede fra Ødelæggelse og atter have fundet et Sted, hvor vi igjen kunne begynde vor Virksomhed til Bedste for hans Folk, føle vi os tilskyndede til at stride fremad og at arbeide for Opbyggelsen af Riget og Befæstelsen af Præstedømmet i hele dets Fylde og al dets Storhed. Det Værk, som skal udføres i de sidste Dage, er af yderste Vigtighed og vil udkræve de Helliges hele Kraft tilligemed alle deres Færdigheder, Evner og Talenter, saa at det maa rulle fremad med den Storhed og Majestæt, som er omtalt af Propheterne, og følgelig vil Udførelsen af et saa stotartet og herligt Arbeide lægge Beslag paa de Helliges forenedes Bestræbelser.

Indsamlingen, der er omtalt i den hellige Skrift, er aldeles nødvendig til Virkeliggjørelsen af den sidste Uddelings Storhed. Det er maaskee unødvendigt at paaskynde de Hellige i denne Henseende, da vi troe, at Aanden deraf er noksom aabenbar og dens Nødvendighed indlysende for ethvert tænkende Menneske, og Enhver, som er nidkjær for Sandhedens og Retfærdighedens Forfremmelse, er det ogsaa med Hensyn til de Helliges Indsamling.

Kjære Brødre. Da vi føle Attraa efter at fremme Guds Hensigter, hvortil vi ere kaldte, og at være hans Medarbeidere i denne Uddeling, føle vi Nødvendigheden af at have de Helliges Medvirkning baade i dette Land og paa Øerne i Havet, og det er nødvendigt for dem at lytte til Raad og at henvende deres Opmærksomhed paa Kirken og Rigets Befæstelse, medens de derimod bør aflægge al Egenkjærlighed og Alt, hvad der er lavt og nedværdigende, og af al deres Magt understøtte dem, til hvilke Mønsteret og Planen ere overantvordede, samt lig dem, der holdt Mose Hænder oppe, skulde de opholde deres Hænder, som ere blevne beskikkede til at lede Rigets Anliggender, saa at de kunde blive styrkede og dygtiggjorte til at udføre deres vigtige Hverv og blive Redskaber til at fremme de sidste Dages store Værk.

Da vi troe, at Tiden nu er kommen, da det er nødvendigt at opføre et Bedehuus her i Landet, et Ordens Huus, et Huus til vor Guds Tilbedelse, hvor Ordinanceerne kunne blive udførte overeensstemmende med hans guddommelige Villie, og eftersom dette Værk, der maa paaskyndes i Retfærdighed, vil kræve betydelige Anstrengelser og Midler, bør de Hellige hos sig selv overveie Vigtigheden af dette Anliggende og tage de nødvendige Forholdsregler for at bringe det i Udførelse, ligesom de bør tage Mod til

sig og fatte den faste Beslutning at gjøre Alt, hvad de kunne, og at føle en saadan Interesse for Sagen, som om det hele Arbeide beroede paa dem alene. Ved at handle saaledes, ville de efterligne deres Fædres daadrige Handlinger og sikkre sig Himmelens Velsignelser baade for sig selv og deres Efterkommere indtil det sidste Led.

Dem, der føle en saadan Interesse for dette store Foretagende og ere villige til at være behjælpelige i Udførelsen af samme, anmode vi om at komme hid til dette Sted; derved ville de ikke alene bidrage til at fremrulle Riget, men de ville tillige være i en Stilling, hvori de kunne drage Nytte af den Underviisning, som bliver given af Præsidentskabet og andre af Kirkens Authoriteter, og derved ville de skride mere og mere fremad i Kundskab, indtil de kunne begribe med alle de Hellige baade Breden og Længden og Dybden og Høiden, og fatte den Christi Kjærlighed, som overgaaer al Kundskab."

I Forbindelse med Opbyggelsen af Riget staaer ogsaa Trykningen og Udbredelsen af Mormons Bog, Lærdommens og Pagtens Bog, Sangbogen og den nye Oversættelse af den hellige Skrift. Det er unødvendigt at sige Noget med Hensyn til disse Værker; Enhver, som har læst dem og drukket af den Overflod af Kundskab, de meddele, vide at sætte Priis paa dem, og omendskjøndt Narre kunne drive Spot med dem, ere de dog egnede til at gjøre Menneskene vise til Salighed og til at udrydde Aarhundreders Overtro; de kaste Lys paa Jehovahs allerede udførte Planer og udpege Fremtiden i hele dens strækkelige og herlige Virkelighed. De, der have erfaret, hvad Gavn det bringer at grandske i disse Værker, ville upaatvivleligen kappes med hverandre i deres Iver for at faae dem ud i Verden, paadet enhver af Adams Efterkommere kan komme til at nyde de samme Rettigheder og glæde sig i de samme Sandheder.

Elskelige Brødre! Her have vi derfor et Værk at beskjæftige os med, hvilket selv vilde være værdigt for Erkeenglene, — et Værk, som vil fordunkle Alt, hvad der hidindtil er blevet udført, — et Værk, som Konger, Propheter og Retfærdige i forrige Tider have søgt, haabet og alvorligen begjæret at see, men døde uden at faae deres Ønske opfyldt, og det vil være godt for dem, som skulle komme til at være behjælpelige med Hensyn til Jehovahs mægtige Gjerninger.

Efter Ordre af det første Præsidentskab.
R. B. Thompson,
Skriver.

Løverdag den 5te. Høiraadet mødte paa mit Contoir.

Joseph Smith. jun. fremlagde Klage mod Ældste Almon W. Babbitt, foranlediget dertil ved to Breve, det ene fra Thomas Burdick, det andet fra Oliver Granger og Levi Richards, hvilke anklagede Babbitt, som følger:

For det Første, fordi han havde fortalt, at Joseph Smith jun. paa en ødsel Maade havde kjøbt tre Sæt Klæder, da han var i Staden Washington, og at Sidney Rigdon i samme Stad havde kjøbt fire Sæt Klæder og at de desforuden til Overdaad havde kjøbt Klæder og Tøier til ders Familier.

(Fortsættes.)

Uddrag af Stephens og Catherwoods Reiser i Central-Amerika.

(Fra „Millennial Star.")

(Fortsat fra Side 158.)

Dupaix's Mannskripter og Castenadas Tegninger vare nærved at blive sendte til Madrid, som dengang var besat af den franske Armee, men imidlertid udbrød Revolutionen i Mexiko, hvorved disse Sager kom til at blive af en underordnet Betydning, og de forbleve under hele Uafhængighedskrigen under Castenadas Opsyn, hvilken forvarede dem i den naturhistoriske Samling i Mexiko. I 1828 fandt Hr. Baradere dem blandt Museets Tegninger, og hvis ikke han tilfældigviis havde fundet dem, vilde de sandsynligviis endnu have været der, og Kundskaben om Tilværelsen af denne Stad atter tabt. Congressen i Mexiko havde vedtaget en Lov, der forbød Fremmede, som ikke havde faaet særskilt Tilladelse dertil, at foretage Undersøgelser og føre Kunstsager ud af Landet, men til Trods for dette Forbud fik dog Baradere Tilladelse til at foretage Undersøgelser i det Indre af Republiken, ved hvilken Leilighed der var indgaaet den Overeenskomst, at imod at han indsendte til Mexiko Alt, hvad han samlede, skulde han faae Halvdelen deraf tilbage igjen med Frihed til at føre det til Europa. Siden erhvervede han sig ved Ombytning Castenadas Originaltegninger, og der blev lovet ham, at han inden tre Maaneder skulde faae paalidelige Afskrifter af Capitain Dupaix's Dagbog og af hans Reisebeskrivelse. Paa Grund af forskjellige Opstændigheder naaede imidlertid ikke Afskrifterne Hr. Baradere førend længe efter hans Tilbagekomst til Frankrig, og Dupaix's Værk blev ikke udgivet førend 1834—35, otte og tyve Aar efter hans Undersøgelsesreise, da det udkom i Paris i fire Foliobind til en Priis af 800 Fr., forsynet med Anmærkninger og Forklaringer af dHrr. Alexander Lenoir, Warden og Baradere.

Lord Kingboroughs svære Bind ere, forsaavidt de angaae Palenque, kun et Eftertryk af Dupaix's Skrift, medens Prisen paa samme er 80 Pund Sterling pr. Exemplar. Oberst Galindos Indberetninger til det geographiske Selskab i Paris ere publicerede i Dupaix's Værk, og efter ham har Hr. Waldeck ved Hjælp af en Understøttelse, han erholdt af et Selskab i Mexiko, opholdt sig to Aar mellem Ruinerne. Som han etsteds beretter i sit Værk, bemægtigede den mexikanske Regjering sig hans Tegninger, men han havde Copier tilbage, og allerede inden vi tiltraadte vor Reise til Ruinerne, var hans Værk om Palenque omtalt i Paris. Det er imidlertid aldrig udkommet, hvorfor Dupaix's Skrifter er det Vigtigste, man har at holde sig til med Hensyn til de mexikanske Antiquiteter.

Vi maae imidlertid vende tilbage til Paladset igjen. Medens vi vare ifærd med vore Undersøgelser, var Juan beskjæftiget med Noget, som han elskede af sit ganske Hjerte. Lig alle Andre der i Landet var det nemlig hans Stolthed og Ære at tjene som Kok. Han foragtede den mandlige Beskjæftigelse som Muuldriver og ønskede at have Noget at gjøre, der kunde ligne de huuslige Sysler. Han havde særdeles gjerne ønsket at blive tilbage i Landsbyen og holdt aldeles ikke af at opholde sig imellem Ruinerne, men fandt sig dog endelig deri, da det blev ham tilstaaet, at han udelukkende skulde have

med Madlavningen at gjøre. Klokken fire, medens Solen skinnede klart, satte vi os ned til vort første Middagsmaaltid. Dugen bestod af to store Løvblade, af hvilke ethvert var henved to Fod langt og tagne af et Træ paa Terrassen foran Døren. Vort Saltkar lignede en Pyramide og var dannet af Maisbælge, der vare sammenheftede og kunde rumme fire a fem Pund i Klumper fra en Erts til et Honseægs Størrelse. Juan følte sig saa lykkelig, som om han udelukkende havde tillavet Maden til sig selv alene, og Alt gik saa muntert til som ved et Bryllup, da med Eet Himmelen pludselig blev overtrukken, medens et stærkt Tordenskrald bebudede Uveir om Eftermiddagen. Fra Høiden paa Terrassen havde man en vid Udsigt over Skoven, og vi kunde see, hvorledes Træerne bøiede sig for Vinden, og snart foer et heftigt Vindstød gjennem de aabne Døre, hvilket øieblikkelig efterfulgtes af en heftig Regn. Bordet blev ryddet af Stormen, og inden vi kunde komme afsted, vare vi allerede ganske vaade. Vi snappede vore Tallerkener med os og endte vort Maaltid, som vi bedst kunde.

Regnen vedblev med stærke Tordenskrald og heftige Lynglimt hele Eftermiddagen. Under den absolute Nødvendighed at tage Bolig mellem Ruinerne faldt det os aldrig ind, hvorledes vi udsatte os for Elementerne, førend Erfaring lærte os at tænke derpaa. Vi kunde ikke tænde Lys om Aftenen, men da var Paladset oplyst af skinnende Insekter af en usædvanlig Størrelse og Glands, hvilke, idet de flagrede igjennem Corridorerne eller havde sat sig paa Murene, dannede et smukt Skue. De lignede dem, vi havde seet i Nopa, bekjendte under Navnet „Skinnende Torbister,“ og hvilke af de første Spaniere i Amerika ere omtalte som nogle af de Undere, der fandtes i den nye Verden, hvor Alt var nyt, og „som Veivisere for dem, der reiste om Natten.“

(Fortsættes.)

Nyheder.

England. Om de sidste Fenieruroligheder meddeles der i Telegrammer fra London, at en stor Mængde Irlændere for nylig have begivet sig til Byen Chester med de forskjellige Banetog. Det synes at have været deres Hensigt at bemægtige sig de Vaaben, der findes paa Slottet Chester. I Byen herskede der et overordentligt Røre; alle Boutiker bleve lukkede, og Communalbestyrelsen var samlet hele Natten. En Infanteribataillon blev sendt dertil fra London samme Aften, og en stor Deel af de irske Arbeidere begav sig nu til Warvington og andre Byer. Ogsaa i Liverpool frygtede man for Uroligheder. I Chester herskede der endnu den følgende Dag en stærk Bevægelse.

Den 15de f. M. vare to engelske Krigscorvetter og to Kanonbaade fra Plymouth afgaaede til den irske Canal for at observere Overgangsstederne. De 800 Feniere, der meentes at være flygtede til Bjergene ved Killarney (Irland) under

Oberst O'connor, synes sporløst forsvundne. Hos de 67 Personer, der bleve arresterede i Dublin ved deres Ankomst med Damperen fra Liverpool, har man dog intet Mistænkeligt kunnet opdage.

Holland. Paa flere Steder have store Oversvømmelser fundet Sted, hvorved der er anrettet betydelig Skade. I Tydskland har der ligeledes været Oversvømmelser. Rhinen vedbliver at stige.

Belgien. For nogen Tid siden har der fundet Uroligheder Sted iblandt Arbeiderne i Kulgruberne. Roligheden blev dog snart tilveiebragt igjen, men Arbeiderne negtede dog at fortsætte deres Arbeide uden forhøiet Dagløn. De have dog tildeels atter indfundet sig; imidlertid dreve endnu 1000 a 1200 Arbeidere ledige omkring. Der er forefaldet talrige Fængslinger. En Hob Kularbeidere, der vilde forstyrre Arbeidet i Glasværket ved Jumet, gik det ilde; Glaspusterne faldt over dem med deres Pusterør og drev dem paa Flugt.

Qvægsygen i Belgien synes at ville udbrede sig. I Hasfelt er der forekommet Sygdomstilfælde i flere Stalde og man bebuder en almindelig Slagtning; Slagterne arbeide Dag og Nat. I Egnen ved Lüttich er der forekommet enkelte Tilfælde, og fra Campine meldes det Samme.

Spanien. „Correspondencia" melder, at man i Carthagena og Murcia har sporet et stærkt Jordskjælv, hvorved nogle Bygninger have faaet store Revner. Heldigviis ere ingen Mennesker omkomne ved denne Leilighed.

Creta. Ifølge officielle Meddelelser vedvare Urolighederne endnu, om end maaskee i en noget mindre Grad.

Amerika. Ifølge Bladet Chronicle i New York skal det omsider være lykkedes den nordamerikanske Regjering at faae fast Station paa Antillerne. Det hedder nemlig, at den ved Kjøb har erhvervet sig Halvøen og Byen Samana paa St. Domingo, hvor der nu skal oprettes en nordamerikansk Flaadestation.

Ifølge „Times" har Repræsentanthuset i Washington den 13de Februar besluttet at proklamere Beleiringstilstand i 10 Sydstater under Commando af den regulaire Armees Officerer. Dette Forslag blev dog ikke vedtaget af Senatet. Senere er der blevet foreslaaet at sætte Sydstaterne under Militairbestyrrelse.

Chefen for de juaristiske Tropper i Mazatlan har ladet den derværende amerikanske Konsul, Hr. Carman, henrette, fordi denne for at forsvare sig havde dræbt to Mexikanere, og da Chefen vægrede sig ved at give Satisfaction for denne Voldshandling, har den udenfor Havnen liggende Unionskanonbaad bombarderet Staden.

Blandinger.

Paa en Skrænt i Søalperne ikke langt fra Landsbyen Castiglione seer man en Aabning, som fører ind til en Hule, hvortil der ikke fører nogen Vei, uagtet Aabningen, om den end ikke er gjort af Menneskehænder, dog er udvidet ved Kunst. For nogle Dage siden kom tre Englændere forbi Hulen og besluttede at besøge den.

En af dem klattrede med Livsfare over Klipper og Afgrunde til Indgangen og trak derefter ved Hjælp af Touge begge sine Landsmænd op til sig. Midt i Hulen fandt de en schaktagtig Aabning, hvis Bund de ikke kunde see. Den første af Englænderne lod sig da ved Touget, som begge de andre holdt, heise ned i Schakten. Efter at være gaaet et lille Stykke, traf han atter en lignende Schakt. En anden af Englænderne lod sig da fire ned, medens den tredie blev ovenfor, og den første lod sig fire ned i den nye Hule. Her traf han igjen en Aabning til en ny Hule, men da der ikke var Nogen til at fire ham ned i den, maatte han gjøre Afkald paa at fortsætte Undersøgelsen, og kun med Vanskelighed lykkedes det de tre Englændere igjen at vende tilbage. Man troer, at denne Samling af Huler har været et Smuthul for Saracenere, som tidligere hærgede Middelhavets Kyster.

I Shoeburneß har der i Løbet af forrige Uge atter fundet høist interessante Forsøg Sted med den afkjølede (chilled) Jernkanon efter Major Pallisers Opfindelse. Den syv Tommers Woolwich Kanon havde allerede tidligere med en Ladning af kun 13 Pund Krudt gjennemboret en stærk Jernskive, og da man ansaae denne Skive for særlig svag, blev den erstattet ved en ny dobbelt, hvis forreste Deel bestod af 4½ Tommer tykke engelske Jernplader, medens den bageste var forfærdiget af franske Plader af samme Tykkelse. Resultatet var kun en Gjentagelse af, hvad der tidligere var skeet: en fuldstændig Gjennemboring af den dobbelte Skive ligesom af den enkelte. Det nye System for Kanoner udmærker sig altsaa ikke blot ved Billighed som Følge af det ringe Krudtforbrug og Kanonens mindre Kostbarhed, men ogsaa ved en meget betydelig Virkning.

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. Widerborg.

Trykt hos F. E. Bording.